



Milla

Sen

Pia Hagmarová

albatros



Pia Hagmarová

Milla

Sen

albatros

Přeložila Luisa Robovská

MILLAN, DRÖMMAR

Copyright © 2014 Pia Hagmar

Published in agreement with B Wahlströms Bokförlag,

Massolit Förlagsgrupp AB, Sweden

Translation © Luisa Robovská, 2014

ISBN 978-80-00-03702-8

Věnováno Emelii a jejímu Marcusovi
Obzvlášť velké díky patří paní doktorce Cille Wykeové

1

Za oknem je ještě noc. Ležím bez hnutí a vyhlížím ven do tmy. Od podlahy táhne studený vzduch a já mám jen tenkou peřinu, ale stejně se mi po celém těle až po konečky prstů rozlévá teplo. Jako bych měla ještě jedno srdce navíc, které mi do žil pumpuje horkou krev. Je to divný, ale úžasný pocit.

Na vstávání je ještě brzo. Nemůže být víc než pět hodin. Takhle brzo do stáje přijet nemůžu. Marianne by si nejspíš pomyslela, že jsem se úplně zbláznila. Ťulda mi spí u nohou stočený do klubíčka. Opatrně se otočím, abych ho neprobudila, ale to se mi nepovede. Polekaně zakňučí.

„Neboj, Ťuldo, to jsem já,“ zašeptám.

Hned začne nadšeně bušit ocasem o peřinu a za chvíli cítím na tváři jeho drsný mokrý jazyk.

„Nech toho,“ zachichotám se, lechtá to. „Přestaň.“

Teď když už je Ťulda vzhůru, nemám na vybranou. Musím vstát. Nevím, jestli jsou takoví všichni psi nebo všichni jezevčáci, ale Ťulda po probuzení nevydrží čekat dýl než pár minut. Kdybych ho hned nepustila ven, počural by se na podlahu u dveří a pak by tam zahanbeně stál

se staženým ocasem. To mu nemůžu udělat. A navíc se mi po něm nechce uklízet.

Rychle si natáhnu oblečení, které mám složené na hromádce vedle postele, a potichu sejdu do přízemí. Skrz zavřené dveře ložnice slyším tátovo chrápání. Zní to trochu jako traktor. Z Josífkova malého pokojíku není slyšet nic. Pokud se mu zrovna nezdá něco ošklivého, spí úplně tiše.

Dnes je dobré ráno. V kuchyni se neválejí prázdné plechovky od piva a táta neusnul před televizí. Na stole sice stojí mámin přeplněný páchnoucí popelník, ale zato je umyté nádobí a docela uklizeno. Poslední dobou to takhle vypadá celkem často, až jsem si na to skoro zvykla. Ale radši se neodvažuju uvěřit, že to tak vydrží, a vždycky po probuzení jsem trochu nervózní.

Ťulda mi poskakuje kolem nohou, už se nemůže dočkat, až ho pustím ven. Odemknu a otevřu dveře na zahradu a dovnitř zavane studený vzduch. Určitě je aspoň deset pod nulou. Trávu i větve stromů pokrývá jinovatka a dokonce i zábradlí schodiště se bíle třpytí. Ťulda vystřelí ven jako blesk a vrhne se dolů ze schodů.

„Uklidni se,“ napomenu ho a zavřu dveře, abychom doma neměli zimu. Ťuldu nemusím hlídat. Až se vyčurá, vrátí se ke dveřím a bude kňučet, dokud ho nepustím dovnitř.

V lednici je mléko, margarín a tavený sýr s krevetovou příchutí. Na to, že si mám ráno z čeho připravit snídani,

jsem si taky ještě úplně nezvykla. Pokaždé mi to připadá jako malý zázrak. V topinkovači si rozpeču dva krajíčky chleba, namažu je sýrem a zhltnu je vestoje. Pak pro jistotu připravím další dva pro Josífka a po špičkách s nimi vyjdu do patra. Člověk nikdy neví, kdy máma s tátou vstanou, a nechci riskovat, že by byl bráška po probuzení několik hodin o hladu, jako už se to stalo několikrát.

Josífek tvrdě spí s palcem v puse. Nejspíš ho to uklidňuje. V pěti letech už by si sice palec cucat neměl, ale nevím, jak ho to odnaučit.

Opatrně si dřepnu vedle jeho postele. Když se k němu nakloním blíž, cítím na tváři jeho teplý dech. Pohled na spícího brášku mě pokaždé dojme. S blondatými kudrnatými vlásky vypadá bezbranně jako andílek. Nikdo mu nesmí ublížit. *Nikdo.*

„Mám tě moc ráda, Josífku,“ pošeptám mu a položím snídani vedle postele.

Doufám, že si ještě pár hodin pospí. Nejlepší by bylo, kdyby se probudil, až se vrátím ze stáje a budu se mu zase moct věnovat.

Ťulda přiběhne na písknutí. Je rád, že může zpátky do tepla. Ani se mu nedivím.

Pořádně se nabalím. Vezmu si zimní rukavice, šálu, dva teplé svetry a k tomu svoji ošklivou prošivanou bundu. Prvních pár kilometrů na kole, než se trochu zahřeju, mi vždycky bývá zima.

Do Vánoc sice zbývá ještě měsíc, ale ve většině výloh v centru už mají vánoční výzdobu. I když obchody otvírají až za pár hodin, všude blikají vánoční světélka. Zato poslední úsek cesty jedu úplně potmě. Za městem už žádné lampy nejsou. Pod koly mi skřípe štěrk a v korunách stromů hvízdá vítr. Od pusy se mi kouří.

Ve stáji i u Marianne v domě je zhasnuto. Ale teď už je skoro sedm hodin, což je tak akorát na ranní krmení. Jen co otevřu dveře do stáje, Okurka mě přivítá hlubokým zařeháním. Lucifer se nenechá zahanbit a hned se ozve taky, jen o něco vyšším hlasem.

V porovnání s venkem je ve stáji příjemně teplo a trochu vlhko. Zářivky na stropě párkrát zablikají, než se pořádně rozsvítí. Koně i já do toho ostrého světla rozespale zamžouráme.

„Dobré ráno,“ popřeju.

Okurka znovu zařehotá a nedočkavě kopne do stěny boxu. Trpělivost není zrovna jeho silná stránka. Když má hlad, nerad čeká.

V posledním boxu stojí Třpytka. Při pohledu na její drobnou elegantní hlavičku s nastraženými ušima a dlouhou kšticí, zpod které vykukují nedůvěřivé oči, se mi štěstím zatají dech. Přivezly jsme ji s Marianne před dvěma týdny, ale já se pořád neodvažuju uvěřit, že je opravdu moje. Okurka znovu kopne do zdi, tentokrát o něco hlasitěji.

„Nech toho,“ zavrčím. „Vždyť už jdu.“

Neochotně spustím Třpytku z očí a pospíším si na půdu pro krmení. Okurka znovu kopne do stěny.

„Přestaň,“ okřiknu ho. „Vždyť dělám, co můžu.“

Rozložím si na zem všech pět kyblíků. Luciferovi a Okurkovi připravím dvě odměrky ovsa, odměrku proteinových granulí a minerály. Okurka potřebuje dost bílkovin, protože ještě roste, a Lucifer zase proto, že tolik trénuje. Dante s Krabatem se musejí spokojit s ovsem a minerály. Když mají koně plné žlaby, zavládne ve stáji klid. Zatímco si spokojeně pochutnávají na snídani, donesu do výběhu balík sena a rozdělím ho do čtyř rohů. Třpytce dám seno ve stáji. Nažere se, než ji vyčistím.

Opatrně otevřu dveře jejího boxu a vejdu k ní. Pořád si musím dávat pozor, abych nedělala prudké pohyby a zbytečně nemáchala rukama, abych ji nepolekala. Nevím, čím vším si prošla, ale nejspíš to neměla lehké. Je plachá a ostražitá, jako by pořád čekala, že se stane něco strašného. V tom ji moc dobře chápu. Mně taky dělá potíže se uvolnit a věřit, že se není čeho bát. Proto jsem si u ní jako první cíl stanovila, že se mě musí přestat bát a musí se mi naučit důvěřovat. Je mi ale jasné, že to bude nějakou dobu trvat.

„Nazdar holka,“ pošeptám jí. „Neboj, to jsem jenom já.“

Třpytka uždibuje seno a pozoruje mě. Ušima stříhá dopředu dozadu. Svaly má napjaté, jako by se chystala utéct. Chvilí zůstanu stát u dveří boxu a uvolněně se opírám o stěnu.

„Jsi ten nejkrásnější kůň na světě,“ zalichotím jí tiše.
„Nemusíš mít strach, nikdo ti neublíží.“

O tom, že je Třpytka nejkrásnější na světě, by se samozřejmě dalo pochybovat. Většina lidí by se mnou nejspíš nesouhlasila. Nejkrásnější kůň ve stáji je objektivně vzato Mariannin drezurní kůň Lucifer. A až vyrostete Isidor, bude možná ještě hezčí. Marianne v to aspoň doufá. Zatím je to ale kostnaté neohrabané hříbě s dlouhýma nohama. Na jaře mu budou dva roky, takže předpokládám, že ho Marianne bude chtít příští podzim obsednout, aby s ním mohla na výkonostní zkoušky. Nevím, proč se mu začalo říkat Okurka, ale rychle se to vžilo a teď mu už nikdo jinak neřekne. Annin Krabat a Linnéin Dante jsou taky fešáci a holky se s nimi často umisťují na parkurových závodech.

Třpytka není drezurní ani parkurový kůň, ani slibné hříbě s dobrým původem. Je to jen pohublá arabka se střapatou hřívou a nedůvěřivým pohledem, moc velká na to, aby se řadila k poníkům, ale v porovnání s velkými koňmi malá. Má vlastně jen základní výcvik a umí v podstatě jen krokovat, klusat a cválat. A ani to není úplně jednoduché, protože se všeho bojí a leká. Od šustění listů až po lidské hlasy.

„Holčičko,“ oslovím ji.

Třpytka přestane žrát. Na okamžik nastraží uši a podívá se na mě. Je vidět, že ji zajímám, ale zase ne tolik, aby se ke mně dobrovolně přiblížila. Vtom se ozve další kopnutí. Okurka dožral a dožaduje se puštění do výběhu.

Občas mě ta jeho netrpělivost pěkně štve. Když si něco umane, musí to mít hned. Pokládá za samozřejmost, že všichni budou skákat, jak píská. Je to prostě nevycválaný rozmazlený puberťák. Ale zároveň takový mazel, že se na něj člověk nedokáže zlobit. Marianne si jednou dělala legraci, že se měl narodit jako pes, protože by nejradši bydlel u ní doma, spal s ní v posteli, lehával vedle ní na gauči s hlavou v jejím klíně, díval by se s ní na televizi a nechal se drbat za ušima. Asi na tom něco bude. Docela si ho tam dokážu představit, jak spokojeně mžourá a chroupe jablíčka a mrkvičky.

„Vydrž,“ brouknu na něj. „Už to bude.“

Když odvedu koně do výběhu, můžu se konečně věnovat jenom Třpytce. Přivážu ji do mycího boxu a začnu ji čistit dlouhými pravidelnými tahy kartáčem. Ne že by byla tak špinavá, ale spíš proto, že jsem přišla na to, že se takhle hezky uvolní.

Ze začátku se trochu vrtí a dělá, že se kartáče bojí. Ale po chvíli se uklidní a je vidět, že se jí hřebelcování líbí. Nakonec slastně mhourí oči a skoro podřimuje. Celou dobu k ní promlouvám tichým hlasem.

„Hodná holčička, šikovná kobylka.“

Pořád to ve mně bublá štěstím jako v právě otevřené lahvi Coca-Coly. Mám takovou radost, že patří jenom mně, že ani nevím, co s ní. Na tolik štěstí nejsem zvyklá a trochu se bojím, aby se mně nebo Josífkovi nestalo něco hrozného jako trest za tolik nečekané radosti.

Třpytka není jenom kůň. Je to začátek mého nového života, o kterém jsem se zatím odvažovala jenom snít. Dřív to byla jen dětinská touha po něčem nedosažitelném, ale najednou už to nepůsobí tak nereálně. Život mi dal šanci a já udělám všechno pro to, abych ji využila. Úplně všechno.

Opatrně položím Třpytce na hřbet sedlo a zapnu podbřišník. Nasadím jí uzdečku a vyvedu ji před stáj. Začalo svítat a u Marianne v kuchyni se už svítí. Z okna má výhled do výběhu, takže ví, že koně jsou nakrmení a puštěni. Může se v klidu nasnídat a nemusí hned pospíchat do stáje. To je dobře. Jsem Marianne neskutečně vděčná a využiju každou příležitost, kdy jí to můžu aspoň trochu oplatit.

Nebýt jí, dál bych se chodila dívat na tréninky do jezdeckého oddílu a doufala bych, že mě občas někdo nechá vyčistit koně nebo vyvézt kolečko s hnojem.

Pak jsem ale jednou jela na kole kolem Mariannina statku a zastavila jsem, abych se podívala na koně ve výběhu. Marianne šla zrovna do schránky pro noviny, pozdravila mě a daly jsme se do řeči. Většinou se lidem spíš vyhýbám, obzvlášť cizím. Ale Marianne povídala a povídala a já jsem přece nemohla jen tak mlčet. To by bylo neslušné, zvlášť když jsem se zastavila podívat na její koně.

Po chvíli si Marianne postěžovala, že jen stěží zvládá všechnu práci kolem koní sama.

„Tak já vám někdy pomůžu, když budete chtít,“ navrhla jsem.

Dodnes nechápu, kde jsem na to sebrala odvahu, ale jsem za to strašně vděčná, protože tak to vlastně všechno začalo. Od té doby ve stáji vypomáhám čím dál tím víc a Marianne mi důvěřuje. Dokonce mi za práci platí a občas mi dá trénink na Luciferovi. Její tréninky pro mě mají cenu zlata. Nedávno mi dokonce půjčila Lucifera na neoficiální závody. A hlavně: nebýt Marianne, neměla bych Třpytku.

Občas, nebo vlastně docela často, mám pocit, že Marianne je dobrá víla, jaké se zjevují v pohádkách, mávají kouzelným proutkem a konají zázraky.

Třpytka do mě strčí čumákem a vzápětí vylekaně uskočí, jako by ji ta drzost samotnou polekala.

„Ale no tak,“ usměju se na ni. „To se tak těšíš na vyjížďku?“

Tráva se třpytí jinovatkou a půda je zmrzlá, dá se jít jenom krokem. Třpytka to ale nechápe, nervózně poklusává a hází hlavou. Nejspíš by se potřebovala pořádně protáhnout, pár kilometrů si zacválat a vybit přebytečnou energii. Ale místo měkkých strnišť, po kterých se na podzim dalo tak krásně cválat, je na polích jen zmrzlá oranice. Ještě že kousek odsud je jiná stáj s krytou jízdárnou. Aby Marianne udržela Lucifera ve formě, musí trénovat i přes zimu, takže se domluvila s majiteli, že tam můžeme jezdit.

Ale dnes se spokojím jen s krokovou vyjížďkou v lese, vyjížděním kopečků a slalomem mezi stromy, abych Třpytku nějak zaměstnala. Celou dobu na ni mluvím, aby se uklidnila.

Když se asi po hodině vrátíme ke stáji, vynáší Marianne zrovna do popelnice odpadky. Zastaví se a počká na nás.

„Tak ty mě rozmazluješ už i ranním krmením?“ usměje se na mě.

Pokrčím rameny.

„Nemohla jsem spát, tak jsem si řekla, že ti pomůžu.“

„To jsi hodná. A jak to jde s tvou princeznou?“ zeptá se a ukáže na Třpytku.

„Dobře. Jen je pořád trochu nervózní.“

Pohládím kobytku po krku.

„Ještě jsem nestihla vykydat,“ dodám omluvně.

Marianne se zamračí.

„To neříkej, nebo si budu připadat jako nějaká otrokářka. Vůbec se neomlouvěj. Většina tvých vrstevníků byla určitě včera někde na mejdanu a teď ještě vyspávají.“

„Mě mejdany nebaví,“ zamumlám.

Při tom slově mi naskakuje husí kůže. Používá ho táta, když přijde domů s igelitkou plnou piv. *A bude mejdan*, hlásí, otevře první plechovku a vypije ji na ex.

Mně, mámě a Josífkovi to spíš než jako mejdan připadá jako noční můra. A někdy trvá několik dní v kuse. Když se táta napije, není s ním k vydržení. Strídavě se vzteká a lituje a člověk nikdy neví, co od něj čekat.

„Říkala jsem si, že upeču sušenky,“ řekne Marianne. „Až skončíš ve stáji, přijď ochutnat.“

„Já už jsem snídala,“ namítnu.

Jsem ráda, že dnes nemusím lhát. Hodněkrát se mi stalo, že doma nebylo nic k jídlu a měla jsem hlad jako vlk. A zdálo se mi, že Marianne to na mně poznala. Netuším jak, protože o tom, jak to u nás doma vypadá, jsem s ní nikdy nemluvila. Sice tvrdí, že mě zve na jídlo, protože je jí smutno a nerada jí sama, ale moc tomu nevěřím. Podle mě má dokonalý život. Dobrou práci, dva krásné koně, vlastní dům a stáj a žádného manžela. Přesně takhle bych si to představovala, až budu dospělá a budu o sobě moct rozhodovat sama.

„Při práci člověku vyhládne. Pár sušenek se do tebe určitě vejde,“ nedá se Marianne odbýt. „Krom toho jsou nejlepší ještě teplé, takže mi s nimi musíš pomoci.“

Když Třpytku odsedlám a oduzdím, pustím ji do výběhu za ostatními koňmi. Docela se skamarádila s Okurkou, pořád se drží u sebe. Občas spolu lítají po výběhu jako šílenci a ostatní koně na ně jen překvapeně koukají a nechápou, proč se zbytečně unavují.

Automaticky vykydám všech pět boxů, navozím do nich čistou slámu a zametu uličku. Dělal jsem to už tolikrát, že bych to zvládla i poslepu. Ruce a nohy přesně vědí, co mají dělat, a nemusím u toho vůbec přemýšlet. Místo toho se můžu oddat snění. Od té doby, co mám Třpytku, sním zase ostošest. Představuju si, jak spolu létáme přes překážky a ladně se vznášíme po drezurním obdélníku.

Kromě tréninků na Luciferovi jsem se doteď musela spokojit s drobkou, o které ostatní nestáli. Občas jsem

Linnée nebo Anně po tréninku vykrokovala koně, když na to neměly čas nebo se jim prostě nechtělo. Občas mě nechaly dokonce jezdit i celou hodinu, když zrovna byly s rodiči na dovolené a potřebovaly koně udržet ve formě, aby pak mohly závodit.

Teď mám ale Třpytku a můžu trénovat, kdykoli se mi zachce. To je velký krok k mému cíli. Chci totiž jezdit stejně dobře jako Marianne a jednou se prací s koňmi živit. Ze všeho nejradši bych se starala o koně, kteří jsou nezvladatelní nebo nepochopení. Dala bych jim druhou šanci, aby mohli dokázat, co v nich je.

2

Naskytne se mi tak neuvěřitelný pohled, že zůstanu stát u branky a zírám s otevřenou pusou. Na trávě před domem táta rozestavil kousek od sebe dva kbelíky otočené dnem nahoru. Teď celý udýchaný běhá kolem a předstírá, že se Josífkovi snaží sebrat míč. Ve skutečnosti mu ho ale pomáhá nasměrovat do branky. Kolem nohou se jim plete Ťulda. Nakonec se Josífkovi podaří kopnout míč mezi kbelíky a táta zaúpí:

„Ne, ne, už zase gól! Teď už vedeš 3 : 1, Josítku.“

Josífek nic neříká, ale usmívá se od ucha k uchu. Až se mi chce brečet, když si uvědomím, jak málokdy se tváří takhle šťastně. Má úplně červené tváříčky a oči mu jen svítí. Máma típne cigaretu a zatleská.

„Výborně, Josítku!“ zavolá. „Ty jsi hotový Ronaldo!“

Křečovitě svírám řidítka. Pro jednu si přeju, abych měla mobil s foťákem, jaký mají skoro všichni ve škole. Tenhle okamžik bych chtěla zvěčnit, zarámovat a pověsit si na zeď. Táta hrající se synem fotbal a fandící máma. Pro hodně lidí by to nejspíš byl úplně obyčejný výjev, ale pro mě je výjimečný. Vlastně si nevzpomínám, že bych tátu

nebo mámu někdy viděla si s Josífkem hrát. Máma nemá na nic sílu a tátu by to dřív nejspíš ani nenapadlo.

Ze stáje jsem jako vždycky pospíchala domů, aby Josífek nemusel být tak dlouho sám. Většinu času se o něj totiž starám já. Máma to nezvládá, i když by chtěla. Občas ani nedokáže vstát z postele, jen celý den proleží a probrečí. A když zrovna vstane, hrbí se v kuchyni pod digestoří a kouří jednu cigaretu za druhou. Nemůže za to. Takhle unavená a zapomnětlivá je z těch léků, co bere. Ale prý bez nich nemůže žít, což je asi pravda, když jí je předepisuje doktor. Ten by to snad měl vědět.

Vtom si mě Josífek všimne. Zapomene na tátu a na míč a nadšeně se ke mně vrhne.

„Millo!“ volá. „Milluško!“

To on mi začal říkat Milla. Camilla, jak se ve skutečnosti jmenuju, na něj bylo moc dlouhé. Teď už mi nikdo neřekne jinak a já jsem za to ráda. Jméno Camilla je strašně trapné. Nevím kolikrát se mě lidi ptali, jestli se opravdu píšu s C, a ne s K, prý jestli jsem se náhodou nespletla. Jako bych neuměla napsat vlastní jméno!

Opřu kolo o bortící se plot, otevřu branku, dřepnu si a roztáhnu ruce. Josífek mi vletí do náruče a pevně se ke mně přitiskne.

„Vyhrál jsem,“ chlubí se celý šťastný.

„Viděla jsem to,“ přikývnu. „To byl ale gól. Táta proti tobě vůbec neměl šanci.“

Josífek se zasměje krásným bublavým smíchem.

„Je dobrej,“ funí táta. „Hotovej profík. Dostal mě.“

Přestože je pod nulou, kouří se z něj, má zpocené čelo a je jen ve svetru. Bundu má pohozenou na schodech. Není zrovna v nejlepší formě. Posledních několik let pro něj jediný pohyb představují procházky pro pivo. Podle toho taky vypadá jeho břicho. Visí mu přes okraj odrbaných džínů a kostkovaná košile se na něm povážlivě napíná.

„Vidiš? Hrajeme fotbal,“ řekne táta.

Nejistě přikývnu.

„Jak bylo ve stáji?“ zeptá se.

„Normálně.“

„Doufám, že tě ta nová kobyla poslouchá.“

„Ale jo. Je hodná.“

Táta si povzdychne a přemýšlí, co by ještě řekl. Je mi ho skoro líto. Nemá to jednoduché, ale může si za to sám. Poslední dobou je mezi námi dusno. Tolikrát mě zklamal, že už mu prostě nevěřím. Teď ale vidím, jak se snaží. Dokonce si hraje s Josífkem, což nikdy nedělal.

Vlastně nevím, co k tátovi cítím. Někdy ho nenávidím a jindy ho mám ráda. A většinou obojí zároveň. Mám v tom prostě zmatek. Mokrát mě naštvál a ublížil mi, a pak se mě zase snažil rozveselit, abych mu odpustila. Jako třeba teď.

„Tak to se o tobě zase co nevidět dočteme v novinách, ne? Až zase vyhraješ nějaké závody.“

Táta o koních a o ježdění vůbec nic neví. Ale když jsem jedinkrát v životě byla na závodech s Luciferem a skončili jsme čtvrtí, byla jsem na fotce v místních novinách a od té doby o tom táta v jednom kuse mluví.

Teď když mám Třpytku, očividně počítá s tím, že budu závodit a vyhrávat jako na běžícím páse. Jenže já na rozdíl od něj vím, že na to je potřeba spousta času, trpělivosti a tvrdé práce.

„To bude asi nějakou chvíli trvat,“ namítnu. „Nejdřív musíme pořádně trénovat, a krom toho se v zimě ani nezávodí.“

Josífek mě pustí, doběhne pro míč a položí ho před tátu na zem.

„Hraj,“ pobídne ho.

Táta zasténá a koukne se, jestli se dívám. Skoro to vypadá, že si s Josífkem začal hrát jenom kvůli mně, aby mi dokázal, jaký je dobrý táta. Teď má nejspíš pocit, že už to stačilo. Ale buď chce rozehraný zápas dohrát do konce, anebo chápe, že kdyby teď přestal, prokoukla bych ho. Každopádně do míče zlehka kopne a za chvíli už jsou s Josífkem zase zabraní do hry. Ťulda skáče kolem, chňape po míči a dlouhé uši mu vlají na všechny strany.

Dojdu k mámě, která si právě na zápraží zapálila další cigaretu.

„Tohle se nevidí každý den,“ poznamená.

„To teda ne,“ souhlasím.

Nesměle se na sebe usmějeme. Připadá mi, jako bysme poslední dobou doma chodili po tenkém ledě a čekali, kdy se nám prolomí pod nohama. Ale existuje i nepatrná naděje, že led vydrží a nějak to společně zvládneme.

„Do toho, Josífků,“ povzbudím brášku, který se právě zmocnil míče.

S trochou tátovy pomoci se mu zase podaří dostat míč do branky. Zvedne ruce vítězně nad hlavu a my s mámou nadšeně tleskáme.

„Vzdávám se,“ vydechne táta a rozcuchá Josífkovi kudrnaté andělské vlásky. „Jsi na mě moc dobrý. Ale teď je čas na oběd. Mám pro vás překvapení. To budete čubrnět!“

Otočí se a zamíří ke garáži. S mámou se za ním nechápavě díváme.

„Co si zase vymyslel?“ zaběduje máma.

Nejdřív se ozve nějaké chrastění a potom se z garáže vynoří táta. Táhne za sebou starý zrezivělý gril, který stál nevím kolik let zaprášený v koutě garáže. V ruce má plnou nákupní tašku. Okázale, jako by předváděl nějaká kouzla, nasype do grilu uhlí, polije ho tekutým podpalovačem a škrtně sirkou. Z grilu vyšlehnou vysoké plameny a Josífek vyjekne. Napůl leknutím a napůl nadšením.

Táta se spokojeně zasměje a z tašky začne postupně vytahovat zatavené párky, tubu hořčice, velkou láhev Coca-Coly a nakonec papírové tácky. Chtě nechtě se musím taky

zasmát. Opravdu připomíná kouzelníka tahajícího králíky z kloubouku.

„A grilovačka může začít,“ zvolá táta.

„Zbláznil se?“ kroučí nevěřicně hlavou máma. „Teď v zimě?“

Jenže táta se nenechá tak snadno odradit.

„A proč ne? Když jsem byl malý, vždycky jsme vyrazili na běžky a k obědu si opekli párky. V zimě totiž chutnají nejlíp, vid', Josítku?“

Josífek rozpačitě přikývne. Jestli někdy negrilovali ve škole, tak nejspíš grilovaný párek nikdy nejedl, v zimě ani v létě. U nás doma se totiž negriluje. Nebo aspoň negrilovalo.

Táta se kupodivu máminými poznámkami nenechá vytočit. Hrdě vyskládá párky na rozpálenou mřížku a svěří Josífkovi grilovací kleště.

„Teď musíš dávat pozor, aby se nic nepřipálilo,“ vysvětlí mu. „Těmihle kleštěmi je budeš obracet.“

„Co když si ublíží?“ namítne máma.

Táta si posměšně odfrkne.

„Žádný strach. Josífek je na grilování machr. Vid', synku?“

Josífek neodpoví. Plně se soustředí na svůj úkol. Bere ho opravdu vážně, takže z párků ani na vteřinu nespustí oči a poctivě je včas otáčí, aby se náhodou nestihly připálit.

Když jsou pěkně propečené ze všech stran, nastaví mu táta papírový tácek a Josífek párky kleštěmi přendá. Je jich tolik, že je v životě nemůžeme všechny sníst.

Máma zatím donesla z kuchyně starou deku a rozprostřela ji na schody, abysme si měli kam sednout. Táta strčí párky do naříznutých rohlíků a každému jeden přidělí. Zakousne se a spokojeně přikývne.

„Perfektně propečený,“ rozplývá se. „Ten se ti moc povedl, Josífku!“

Bráška se dme pýchou. Máma si taky ukousne a napije se coly.

„Hm, jsou fakt dobré.“

Uchichtne se a strčí do táty loktem.

„Ještě žes nás taky nenutil na běžky.“

„Běžky budou příště,“ ušklíbne se táta a hodí jeden párek Ťuldovi. Ten ho chytí a schramstne ještě ve vzduchu.

„Ty jsi ale žrout,“ zasměje se táta.

Opřu se o napůl shnilé zábradlí a snažím se pochopit, co se to děje. Sedíme si tu jako úplně normální rodina, grilujeme párky a táta s mámou si ze sebe utahují. Josífek i Ťulda jsou spokojení a je nám spolu dobře. Nejde mi to na rozum. Přála bych si, abych si tu chvíli dokázala vychutnat a nekazila si ji zbytečným pochybováním a přemýšlením. Jenže copak to jde?

Táta dost pije. Myslím, že je alkoholik, ale kdyby mu to někdo řekl, nejspíš by vyletěl z kůže. Vždycky dost pil, ale hodně se to zhoršilo před pár lety, když přišel o práci. Nenosil domů žádné peníze, přes den neměl do čeho píchnout a máma byla čím dál unavenější a smutnější.

Chápu, že se asi cítil hrozně. Všichni přece chtějí být nějak užiteční. A když ho všude jen odmítali, řekl si, že to nemá cenu, a přestal se snažit. Dokonce chápu i to, že se pitím tak trochu utěšoval. Ale to ještě neznamená, že se na něj nezlobím. Chudák Josífek trpí, když se naši hádají a nestarají se o něj. Já se mu to sice snažím vynahradiť, ale vím, že to nestačí.

Když se pak tátovi asi před měsícem podařilo sehnat místo údržbáře, byli jsme z toho všichni pať. A nejvíc asi on, i když se před námi tvářil, že je samozřejmé, že tu nabídku dostal zrovna on. Konečně měl zase co dělat a dostával normální plat. Chvíli to vypadalo, že se tím všechno vyřešilo. Táta byl střízlivý a máma o něco veselejší. Mně a Josífkovi se taky ulevilo. Máma dokonce začala zase nakupovat, takže jsem si ráno mohla dělat snídaně a nemusela jsem čekat na obědy ve školní jídelně.

Začala jsem doufat, že nejhorší máme za sebou a že už to takhle bude napořád. Pak ale táta jednou v pátek večer zase přišel domů s igelitkou plnou piv. Prý že musí oslavit konec pracovního týdne. Moje naivní představa se rázem rozplynula. Pohádali jsme se, táta řval jako na lesy, takže se Josífek klepal strachy, a dokonce se pokusil nakopnout Ťuldu a mně dát facku.

Druhý den se za svoje chování styděl. Jenže co z toho?

Teď už je dva týdny střízlivý a nejspíš si myslí, že to stačí, abych na tu scénu zapomněla. Copak nechápe, že když

mi dá naději a pak všechno zase zničí, je to ještě horší? Tolikrát jsem mu už odpustila, že tentokrát nevím, jestli to dokážu.

Teď je ale příjemné slyšet mámin smích a vidět, jak se Josífek dme pýchou, že vyhrál ve fotbale a ještě ugriloval párky.

„Chutná ti?“ zeptá se mě táta nesměle.

„Je to dobrota,“ přiznám. „Z Josífkina bude určitě šéfkuchař v nějaké vyhlášené restauraci.“

Josífek, který sedí na schodě pode mnou, se mi opře zády o kolena a já ho pohladím po kudrnatých vláskách. Tuhle chvíli si chci zapamatovat navždycky.

„Dobrý nápad, tati,“ uznám a čekám, že se táta začne napařovat, že přece mívá jenom dobré nápady, ale to se pletu. Sklopí pohled a mlčí. Potom zvedne hlavu a podívá se mi do očí. Jen na vteřinu, ale to stačí.

Natáhnu ruku a položím ji na jeho. Dlaň má velkou a plnou mozolů a nehty olámané. Moje v porovnání s jeho vypadá strašně maličká a bílá. Opatrně, jako by byla z porcelánu, mi ji táta vezme do dlaní. Příjemně to hřeje.

„Dělám, co můžu, Millo,“ řekne táta potichu.

Něco v jeho hlase mě obměkčí. Tak ráda bych mu věřila, až to bolí.

„Já vím,“ odpovím stejně tiše.

Máma si zapálí další cigaretu a Josífek nastaví tátovi tácek.

„Párek,“ řekne. „Ještě.“

Táta se zasměje a pustí mě. Uleví se mi. Aspoň se mu nemusím vyprošťovat.

„Taky bych si přidala,“ ozvu se.

Vtom si ho všimnu. Jde po druhé straně ulice, aby to vypadalo, že kolem prochází jen náhodou. Jenže já vím jistě, že se tu ochomýtlá schválně.

„Joele!“ zavolám.

Trhne sebou a chvíli to vypadá, že se chce otočit a utéct, odkud přišel. Ale nejspíš si uvědomí, jak trapně by to vypadalo, takže zůstane bezradně stát.

„Pojď si s námi dát párek!“ zavolám. „Zrovna grilujeme.“

Joel zavrtí hlavou, až mu spadne ofina do očí.

„Jen pojď,“ přemlouvám ho.

Joel nejistě otevře branku a vejde k nám na zahradu. Ťulda se k němu rozběhne a začne ho vítat skákáním. Joel si dřepne a podrbe ho za ušima, načež se Ťulda rozvalí na záda a vytrčí nohy do vzduchu na znamení, že chce podbrat taky na břiše.

„To je teda hlídač,“ zabrblá táta. „To jsme si rovnou mohli pořídit morče.“

Vezmu jeden párek, zastrčím ho do rozkrojeného rohlíku a vymáčknu na něj hořčici.

„Na, ten je pro tebe,“ napřáhnu ho směrem k Joelovi.

Joel dojde až k nám a párek si vezme. Přitom nervózně třeška pohledem sem a tam.

„Děkuju.“

Zakousne se do párku, až z něj zbude jen půlka.

„Copak to máme za návštěvu?“ zajímá se táta.

Joel zrudne a otevře pusou, aby se představil, ale vtom si uvědomí, že s takhle plnou pusou ze sebe nevypraví ani slovo. Zaskočí mu, rozkašle se, do očí mu vhrknou slzy a ještě víc zrudne.

„To je Joel od nás ze školy,“ odpovím místo něj. „Chodí do osmé třídy.“

Joelovi se konečně podaří polknout.

„Dobrý den,“ pozdraví. „A děkuju za párek. Je moc dobrý.“

„Ten ugriloval Josífek,“ řeknu pyšně a pohladím brášku po hlavě.

„To se ti teda povedlo,“ kývne Joel uznale.

Bráška se usměje.

„Sněz, kolik můžeš,“ řekne táta. „Udělalí jsme jich nějak moc, tak budeme rádi, když nám pomůžeš. Jinak se náš hlídací pes přežere k prasknutí.“

Máma potáhne z cigarety a vyfoukne kouř nosem. Prohlíží si Joela přimhouřenýma očima. Trochu se bojím, aby neřekla něco trapného, třeba jestli spolu chodíme nebo tak něco, ale naštěstí je zticha. Jenom se nejistě usměje.

Po dvou párcích se Joel trochu uklidní a vrátí se mu normální barva. Povolí ramena a už se netváří, jako by šel na popravu.

„Vy jste hráli fotbal?“ zeptá se a ukáže na míč.

Josífek se rozzáří a táta zaúpí.

„Mně už to pro dnešek stačilo. Beztak se nejmíň měsíc nebudu moct hnout.“

„Ale jdi,“ napomenou ho. „Nebud' taková padavka. Ty a já proti Joelovi a Josífkovi.“

Nevím, koho z nás můj návrh víc překvapil, jestli tátu, nebo mě. O dvě vteřiny později je ale hra zase v plném proudu. Joel hrát umí, to je vidět na první pohled. Hbitě kličkuje, přehazuje si míč z jednoho kolena na druhé a točí se kolem nás jako tornádo. Josífek může stát přímo před brankou a dávat jeden gól za druhým, jak mu nahrává. Táta a já běháme celí zpocení a udýchaní jako o závod, ale stejně nemáme nejmenší šanci.

Máma sedí na schodech a směje se, až se za břicho popadá. Hlavně když se táta jednou vrhne za míčem tak, až přistane na břiše a sklouzne se po zmrzlé trávě jako tuleň. Když Joel s Josífkem vedou 10 : 0, vzdáme to. Jsem celá zbrocená potem a táta se opře rukama o kolena a funí jako lokomotiva.

„Panebože,“ směje se máma. „Vy jste se úplně zbláznili!“

„Vyhráli jsme,“ zvolá Joel. „Dobrá práce, Josífku.“

Zvedne brášku do vzduchu a zatočí s ním, až výská smíchy.

„Ježkovy voči,“ popadá táta dech. „Vždyť jste mi málem přivodili infarkt.“

Opře se o zábradlí. Je celý rudý a z čela se mu řine pot. Opravdu to vypadá, že k infarktu nemá daleko.

„Možná by sis měl jít na chvílku lehnout,“ navrhnou.

Táta přikývne a otře si zpoceně čelo do deky na schodech.

„Ještě,“ řekne Josífek.

„Já už taky nemůžu,“ bráním se. „Ale mohli bysme jít na chvílku na hřiště. Co říkáš?“

To je zbytečná otázka. Hřiště je bráškovy nejoblíbenější místo.

Toto je pouze náhled elektronické knihy. Zakoupení její plné verze je možné v elektronickém obchodě společnosti eReading.